

Z právní praxe.

Přehled judikatury nejvyššího soudu.

A. Ve věcech civilních.

D o v o l e n á

(podle zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 Sb. z. a n.).

„Rokem“ v § 10 zákona není rok kalendářní, nýbrž služební (pracovní) rok počínající podle § 3 zákona, nejde-li o rolnictví, dnem prvního května každého běžného roku. (Rozh. z 9. června 1934, Rv I 2370/32.)

E x e k u c e.

Nelze povolití exekuci na právo povinného, aby mu poštovní spořitelnou byly vydány peníze, které dojdou na jeho šekový účet. (Rozh. z 18. května 1934, R I 477/34.)

Je-li požární náhrada podle pojišřovacích podmínek sice určena ke znovuzřízení budovy a k doplnění příslušenství, avšak bez donucujícího ustanovení, že jí musí býti použito k tomuto účelu, není podle § 290, čís. 2 ex. ř. vyňata z exekuce. (Rozh. z 3. července 1934, R I 677/34.)

K o n k u r s n í ř á d

(ze dne 27. března 1931, čís. 64 Sb. z. a n.).

Rekurs proti rozhodnutí konkursního komisaře jest podati u soudu, u něhož je konkursní komisař činný.

Zálohy povolené správci konkursní podstaty smí správce použiti k zapravení pohledávek za podstatou jen v mezích § 50 konk. ř., stalo-li se zřejmým, že podstata nestačí ke krytí všech pohledávek za podstatou. Nesmí ze zálohy uhraditi své osobní výdaje, které pro podstatu učinil, nepřihlížeje k ostatním pohledávkám za podstatou, jichž zaplacení bylo na něm žádáno. Nestačí-li podstata ani k úplné úhradě všech hotových vydání, musí i je jen poměrně hraditi.

Zaplátil-li (srazil-li si) správce konkursní podstaty ze zálohy více, než při nedostatečnosti podstaty byl povinen (oprávněn), ručí podle § 79 odst. (3) konk. ř. za majetkovou újmu všem účastníkům a ten, komu bylo zapláceno více, může býti k vrácení přeplatku doháněn žalobou pro bezdůvodné obohacení. (Rozh. z 11. května 1934, R II 188/34.)

Návrh většiny věřitelů na svolání schůze věřitelů k volbě nového věřitelského výboru nenahrazuje usnesení o odvolání dosavadního věřitelského výboru prostou většinou schůze věřitelů, nedošlo-li k němu usnesením na řádně svolané schůzi věřitelů.

Nebyl-li dosavadní věřitelský výbor po zákonu odvolán, nelze přistoupiti k volbě nového věřitelského výboru a nelze se platně usnášeti na schůzi věřitelů, jejímž předmětem má býti jen volba nového věřitelského výboru, o odvolání dosavadního věřitelského výboru. (Rozh. z 1. června 1934, R I 527/34.)

M í s t n í š k o l n í r a d y.

Majetkoprávní smlouvy místních školních rad v Čechách nepotřebují schválení vyšších školních orgánů.

Potřebu schválení majetkoprávní smlouvy místní školní rady v Čechách nelze dovoliti ani z dozorcího práva náležejícího okresnímu školnímu výboru nad místní školní obcí (radou) podle ustanovení § 3 zákona ze dne 24. února 1873, čís. 16 z. zák. pro Čechy a § 11 vládního nařízení ze dne 6. listopadu 1920, čís. 608 Sb. z. a n. a podle § 26 zákona ze dne 24. února 1873, čís. 17 z. zák. pro Čechy a § 30 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 292 Sb. z. a n.

Podle ustanovení § 26, čís. 4 zákona čís. 17/1873 z. zák. pro Čechy náleží sice okresnímu školnímu výboru schvalovati volbu místa, kde škola má býti postavena, nikoli však schvalovati smlouvu o koupi pozemku.

Odepřel-li okresní školní výbor schválení smlouvy o koupi pozemku, jest to pro platnost smlouvy bezvýznamné.

Osobním prospěchem ve smyslu § 15 zákona ze dne 24. února 1873, čís. 17 z. zák. pro Čechy jest rozuměti jen takový právní poměr, jenž se dotčeného člena místní školní rady týká přímo a bezprostředně, nikoli však právní poměr, který se týká korporace, jejíž členem dotčený člen místní školní rady jest. (Rozh. z 4. května 1934, Rv I 1238/32.)

N á h r a d a š k o d y.

Obec ručí za škodu, byl-li zaplaven cizí pozemek, ježto prasklo potrubí obecního vodovodu. (Rozh. z 5. května 1934, Rv I 839/34.)

Nepozbyl-li poškozený práci v podniku následkem úrazu, nýbrž následkem toho, že podnik zastavil práci, nemůže býti výdělek poškozeného před úrazem směrodatným pro vyměření výše požadovaného důchodu.

Byl-li poškozený vyřazen úrazem značnou měrou z možnosti najítí zaměstnání, kde šlo jen o trochu lepší práci, musí se mu za toto vyřazení z volné soutěže dostati odškodnění příznáním určité částky možného ušlého výdělku. (Rozh. z 21. června 1934, Rv II 446/34.)

N á j e m n í s m l o u v a.

Tím, že kupitel domu, v němž byl předmět nájmu, pokračoval v nájemním poměru pro dvě čtvrtletí, nepozbyl ještě práva k výpovědi podle § 1120 obč. zák.

Nový vlastník domu nemusí dáti nájemníku výpověď ihned. (Rozh. z 9. května 1934, Rv I 866/34.)

N e k a l á s o u t ě ž.

(Zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 Sb. z. a n.)

Podle § 11 (3) zák. není třeba soutěžitelského poměru.

S hlediska § 11 (3) zák. jest lhostejno, že jde o výrobky zcela jiného druhu. (Rozh. z 11. května 1934, Rv I 1334/32.)

Jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, prodává-li družstvo zboží i nečlenům. (Rozh. z 27. června 1934, Rv I 735/33.)

O b n o v a ř í z e n í.

Není věci žalobce o obnovu směnečného sporu, aby tvrdil a prokázal, že v souzeném případě není podmínek pro vyloučení žaloby o obnovu podle § 556 c. ř. s., nýbrž jest na žalovaném, aby se proti žalobě o obnovu bránil námitkou, že jednal v hlavním sporu bezelstně a že mezitím svých směnečných nároků proti třetím osobám pozbyl. (Rozh. z 12. května 1934, Rv II 425/34.)

Odklad exekuce proti zemědělcům.

(Zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 Sb. z. a n.)

Nebyla-li exekuce v době do konce března 1934 odložena z úřadu a dlužník dosud neučinil návrh na její odklad, není závady, aby nebylo v exekučním řízení pokračováno, a nelze mluvit o bezvýslednosti exekuce podle § 47 druhý odstavce ex. ř. (Rozh. z 27. června 1934, R II 313/34.)

Odpůrčí řád

(ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb. z. a n.)

Lze odporovati nepřijetí dědictví i proti tomu, kdo koupil nemovitost od neujaté pozůstalosti, zvětšené akrescensi o podíl dlužníkův, jež se za dědice nepřihlásil. (Rozh. ze 4. května 1934, R I 261/34.)

Ochrana nájemců.

(Zákon ze dne 30. března 1933, č. 54 Sb. z. a n.)

Ustanovením § 2 (2), č. 1 zákona jsou vypuštěni z ochrany nájemníků všichni nájemníci, kteří mají najatých pět nebo více místností, určených k bydlení, jichž však užívají ať již zcela nebo jen z části k výkonu jakékoliv výdělečné činnosti, jíž se jako svému povolání věnovali. (Rozh. z 16. června 1934, Rv I 1140/34.)

Pensijní pojištění.

(Zákon ze dne 21. února 1934, č. 26 Sb. z. a n.)

Dopis Všeobecného pensijního ústavu, v němž tento prohlásil, že se účastní léčební péče pojištěnce a že přejímá poměrnou část léčebných nákladů nemocenské pojišťovny, jest považovati za „zavedení“ léčební péče ve smyslu § 49 zákona.

Nesejde na tom, jakým způsobem nositel pensijního pojištění léčební péči provádí, zda tím, že léčební péči převezme vůbec a žádá pak od nositele nemocenského pojištění poměrnou náhradu nákladů, či tím, že přistoupí k léčební péči nemocenské pojišťovny a poměrným dílem se zúčastní nákladů.

Nositeli pensijního pojištění jest ponecháno na vůli, aby si vybral, který ze způsobů mu lépe pro jeho léčebnou péči vyhovuje. (Rozh. z 3. července 1934, Rv I 85/33.)

Pojišťovací smlouva.

Zamlčel-li pojistník, uzavíraje pojišťovací smlouvu, obmyslně, že odmítnuto pojištění jinými pojišťovnami, a výplatu požárních náhrad jinou pojišťovnou, nezodpověděv v tomto směru otázky pojišťovny úplně, jde o zatajení závažných skutečností pro posouzení rizika, jež mělo vliv na rozhodnutí se pojišťovny o přijetí návrhu. (Rozh. z 3. května 1934, Rv II 465/32.)

Stanoví-li všeobecné pojišťovací podmínky, že ztráta nároku pojistníka na náhradu škody nenastává, když při vyšetřování škody úmyslně neb z hrubé nedbalosti učiněná nesprávná udání neměla vliv ani na zjištění příhody, ani na zjištění neb objem pojišťovatelova plnění, jsou takto kvalifikovanými nesprávnými udáními míněna jen ona, která mají vliv v neprospěch pojišťovny, nikoli v neprospěch pojistníka. Rozhodujícím jest, zda podle nesprávných udání by byla měla pojišťovna hraditi více, než byla povinna podle pojišťovací smlouvy při správných udáních hraditi. Pokud tomu tak není, přiznala-li pojišťovna následkem nesprávných udání z benevolence za shořelé zboží, které bylo označeno jako vlastnictví pojistníka, něco více, než by byla za ně přiznala, kdyby

bylo bývalo správně udáno, že i ostatní shořelé zboží jest vlastnictvím pojistníka a nikoliv zbožím do komise daným. (Rozh. z 15. června 1934, Rv I 2070/32.)

P o ř a d p r á v a .

Zpětného postupu pozemků podle § 21 zákona ze dne 5. února 1920, č. 88 Sb. z. a n., nelze se na Pražské obci domáhati pořadem práva. (Rozh. z 1. června 1934, R I 518/34.)

P o z e m k o v á r e f o r m a .

Poštovní spořitelna v Praze není dlužníkem náhradové pohledávky, nýbrž dlužníkem této pohledávky jest jediné československý stát.

Bylo-li v dohodě o splatnosti přejímací ceny jinak ujednáno, než stanoví § 61 náhr. zák., jest stát ujednáním vázán.

Ze zákona náhradového ani ze zákona úvěrového nelze dovoditi splatnost požadovaného nedoplatku teprve, až bude splacena úvěrová pohledávka poskytnutá přidělcům, jejichž pozemků se netýká zařalovaný nedoplatek. (Rozh. z 21. června 1934, Rv I 462/34.)

P r a c o v n í s o u d y .

(Zákon ze dne 4. července 1931, č. 131 Sb. z. a n.)

Odvolací soud ve věcech pracovních není oprávněn ve sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč zrušiti rozsudek prvního soudu a vrátiti věc pracovnímu soudu k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí. (Rozh. z 18. května 1934, R II 231/34.)

Spor bývalého zaměstnance proti bývalému zaměstnavateli o náhradu škody za to, že bývalý zaměstnavatel nedal nebo dal pozdě reference o bývalém zaměstnanci firmám, u nichž se ucházel o místo, nepatří k příslušnosti pracovních soudů. (Rozh. z 1. června 1934, R I 577/34.)

Nedostavili se jen jedna nebo druhá strana k odvolacímu jednání ve věci pracovní (§ 33 zák.), jest jednání prověsti se stranou se dostavivší, arci se zřetelem ke všemu tomu, co druhá strana podle obsahu spisů pracovního soudu a po případě také v odvolacím spise byla již uvedla. (Rozh. z 22. června 1934, Rv II 405/34.)

I ve věcech pracovních jest strana vyloučena v odvolacím řízení (§ 33 zákona) s přednesem, jež, nedostavivši se k líčení, zameškala v první stoličce. (Rozh. z 28. června 1934, Rv I 825/34.)

P r á z d n i n y s o u d n í .

Ustanovení § 224, č. 8 c. ř. s., nový doslov, platí o sporech, které podle § 49, č. 7 j. n., náležejí, nehledíc k hodnotě předmětu sporu, před okresní soudy.

Takovým sporem není, domáhá-li se hostinský na hostu zaplacení dluhu za odebrané zboží (pokrmu a nápoje). (Rozh. z 25. května 1934, R II 255/34.)

P r o m l ě n í .

Nárok na zaplacení kupní ceny za dobytek, dodaný v provozu zemědělství, se promlčuje v tříleté lhůtě § 1486, č. 2 obč. zák. (Rozh. z 18. května 1934, Rv I 2018/32.)

P ř í r o č í

(podle zákona ze dne 10. října 1924, č. 240 Sb. z. a n.)

Byla-li pohledávka, jež tu byla již před povolením příročí, zajištěna postoupením směnek, když již bylo výstavci povoleno příročí, jde

o jednání neplatné. K neplatnosti té jest přihlížeti z úřadu, třebaš nebyla namítána ve směnečných námitkách.

Tuto neplatnost lze namítnouti i indosatáři, jenž se zúčastnil neplatného právního jednání a věděl v době, kdy přijal směnky k zajištění své pohledávky za výstavcem, že výstavci bylo povoleno příročí. (Rozh. z 11. května 1934, Rv II 319/34.)

Ru č e n í d r á h y.

(Zákon ze dne 5. března 1869, č. 27 ř. zák.)

Jiskření z lokomotivy nebylo příhodou v dopravě, nebylo-li mimořádně veliké a bylo-li zařízení k topení a dýmnicové v pořádku.

Jde o příhodu v dopravě, byl-li vlak obecnstvem tak přeplněn, že cestující byli nuceni státi při jízdě na plošině. Nejde však o příčinnou souvislost mezi touto nepravidelností v dopravě a mezi úrazem cestujícího, byl-li cestující popálen vznícením zavazadla na plošině, v němž třetí osoba dopravovala snadno zápalné věci, čemuž podle okolností případu železniční zaměstnanci nemohli zabrániti. (Rozh. z 11. května 1934, Rv I 1904/32.)

Jest povinností cestujících, by ve stanici, v níž mají vystoupiti a o níž jest jim známo, že tam má vlak jen krátké zdržení, dali průvodčímu vlaku okamžitě po zastavení vlaku znamení, že vystupují, by jim otevřel dveře; povinnost průvodčího personálu pak jest, aby vlak zdržel tak dlouho, by cestujícím bylo bez zbytečného otálení umožněno, ihned po zastavení vlaku dáti vhodné znamení, že vystupují.

V tom, že vlak nezastavil ani tak dlouho, by všem cestujícím bylo bez zbytečného otálení umožněno průvodčího vlaku upozorniti, že chtějí vystoupiti, a by jim byly dveře vagonu otevřeny, jest spatřovati příhodu v dopravě.

V tom, že cestující sestupoval se schůdků vagonu, ač již byl vlak v pohybu, a ač byl varován, jest jeho spoluzavinění na úrazu. (Rozh. z 1. června 1934, Rv II 698/32.)

S m ě n k y.

Vyplněna-li směnka dnem vystavení, jehož se přijatelův rukojmí nedožil, nemohl pro něho vzniknouti směnečný závazek, ani s ohledem na budoucí pohledávky. (Rozh. ze 4. května 1934, Rv I 596/34.)

Schází-li zákonný předpoklad nedostatku plné moci na straně toho, kdo podepsal směnku jako zmocněnec společnosti podle občanského zákoníka (§ 1175 a násl. obč. zák.), nemůže býti směnečně zavázán podle § 103 (1) směn. zák., třebaže z jeho podpisu za společnost nemohl ani pro společnost vzejíti směnečný závazek. (Rozh. ze 4. července 1934, Rv I 1101/34.)

Návěstní doložka je určena jen pro směnečníka a má ten význam, že směnečník nesmí dříve akceptovati nebo platiti směnku, dokud ho nedojde návěští, jinak by se vydal nebezpečí ztráty svého případného nároku proti výstavci.

Z návěští samého nelze vyvozovati přímo omezení výstavcova ručení a tím závazek pro směnečného věřitele. Rozh. z 13. července 1934, Rv I 1362/34.)

S o c i á l n í p o j i š t ě n í.

(Zákon ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a. n.)

I státní kliniky jsou léčebnými ústavy ve smyslu § 153 (§ 220, č. 4, písm. c) zákona.

Poměr mezi státem, jeho klinikou a nemocenskou pojišťovnou, která poukázala ošetřovance do klinického ošetřování, je poměrem soukromoprávním. Pro žaloby z tohoto poměru je výlučně příslušným pojišťovací soud (§ 216 zákona). (Rozh. z 15. června 1934, R I 655/34.)

Splátkové obchody.

(Zákon ze dne 27. dubna 1896, č. 70 ř. zák.)

Není podstatnou náležitostí splátkového obchodu, by jednotlivé splátky byly číselně stejně vysoké nebo vždy v určitém údobí stejně splatné.

Jde o splátkový obchod, prohlásil-li kupitel při objednávce, že hotové zaplacení kupní ceny najednou není možné, načež prodatel zaslal kupiteli na zaplacení kupní ceny několik složných lístků. (Rozh. z 11. května 1934, Rv I 737/34.)

Společenstva.

Pokračování ve valné hromadě, jež byla předsedou prohlášena za skončenou, je nepřijatelné a neplatné; usnesení pak učiněná jsou neplatná. Otázka, zda předseda právem či neprávem předčasně ukončil valnou hromadu, nedav hlasovati o dalším bodu pořadu, vymyká se posouzení rejstříkového soudu v nesporném řízení.

Rejstříkový soud se může v nesporném řízení zabývat jen stížnostmi proti nesprávnému svolání a konání valné hromady, jež mají býti předmětem zápisu do společenstevního rejstříku nebo se zápisem takovým souvisí, nelze mu však rozhodovati v nesporném řízení o porušení soukromých práv toho kterého člena družstva, která člen odvozuje ze společenské smlouvy. (Rozh. ze 4. července 1934, R I 717/34.)

Společnosti s r. o.

Zápisem odštěpného závodu cizozemské společnosti s r. o. do tuzemského rejstříku nevzniká nový, od hlavního závodu odlišný podmět.

Předpisu § 2 (2) zákona nelze použítí, bylo-li jednáno v zastoupení tuzemské reprezentace cizozemské společnosti s r. o., jejíž tuzemská reprezentace nebyla dosud zapsána do rejstříku. (Rozh. z 5. května 1934, Rv. I 1606/32.)

Stavební ruch.

Ustanovením § 24 zákona o stavebním ruchu ze dne 10. dubna 1930, č. 45 Sb. z. a n., jsou vyloučeny individuální pracovní smlouvy, pokud se jimi zhoršují pracovní podmínky pro zaměstnance. (Rozh. z 13. června 1934, Rv I 127/33.)

Úprava pachtovného při zemědělských pachtích.

(Vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 Sb. z. a n.)

Nejde o pachtovné, ujednané po 1. říjnu 1932, byla-li pachtovní smlouva z doby před 1. říjnem 1932 po tomto dni jen doplněna povolením podpachtu, při čemž ujednané pachtovné co do jeho výše a způsobu jejího výpočtu nedoznalo změny.

Okolnost, že pachtýř sám na pachtované usedlosti nehospodáři, není důvodem pro zamítnutí návrhu na úpravu pachtovného podle § 7 vl. nař. Tímto ustanovením se nepožaduje, by pachtovaná půda činila aspoň čtvrtinu výměry zemědělských pozemků, na nichž pachtýř hospodáři. (Rozh. z 3. května 1934, R I 237/34.)

Vzalo-li více osob společně do pachtu hospodářský celek nad 250 ha, aniž pachtovanou půdu mezi sebou reálně rozdělily, nemohou se domáhati úpravy pachtovného podle § 7 vl. nař. (Rozh. z 12. května 1934, R II 171/34.)

Výměru 250 ha zemědělské půdy jest počítati podle stavu v době, kdy vládní nařízení č. 164/1933 Sb. z. a n. nabylo platnosti. (Rozh. z 30. května 1934, R I 431/34.)

Zásady § 9 vl. nař. jest použití nejen na pachtovné, které za platnosti vládního nařízení teprve dospěje, nýbrž i na pachtovné již zaplacené. (Rozh. z 2. června 1934, R I 415/34.)

Jde-li o smlouvu pachtovní s několika spolupachtýři, aniž předmět pachtu jest reálně rozdělen, bylo předpisu § 7 vl. nař. o způsobu ohlášení nároku na úpravu pachtovného dostatečně vyhověno co do všech spolupachtýřů, učinil-li mimosoudní oznámení nároku na slevu i jen jeden ze spolupachtýřů a požádal-li u soudu jen on sám o úpravu pachtovného.

Při oznámení nároku na úpravu pachtovného stačí, byl-li nárok oznámen jednomu ze spoluvlastníků propachtované nemovitosti. (Rozh. z 2. června 1934, R I 550/34.)

Vládní nařízení ze dne 29. července 1933, č. 164 Sb. z. a n., vztahuje se i na pachtovní smlouvy, které byly uzavřeny se schválením Státního pozemkového úřadu. (Rozh. z 9. června 1934, R I 567/34.)

Ustanovení § 8 vl. nař. jest jen výjimečné a přichází v úvahu jen, jde-li o nezvedené manžely, nikoliv v případě, kde na straně pachtýřů jest několik osob. (Rozh. z 16. června 1934, R I 593/34.)

Oznámil-li pachtýř sice včas doporučeným dopisem propachtovatel, že žádá za úpravu pachtovného, avšak ve lhůtě § 7, odst. (1) vl. nař. nepožádal u soudu, by bylo pachtovné upraveno, nemůže býti jednáno o úpravě pachtovného, třebaže v této lhůtě podal propachtovatel u soudu námitky proti mimosoudně mu oznámenému pachtýřovu nároku na úpravu pachtovného. (Rozh. z 16. června 1934, R I 595/34.)

Jde-li jen o pacht parcelní podle § 1 nebo § 6 vl. nař. a nikoliv o pacht hospodářského celku podle § 7 vl. nař., nelze o návrhu pachtýře na soudní úpravu pachtovného projednávat v řízení nesporném, nýbrž jest jej odmítnouti. (Rozh. z 21. června 1934, R II 216/34.)

V y r o v n a c í ř á d

(ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb. z. a n.).

Vyrovnačí správce jest oprávněn k rekursu proti usnesení, povolujícímu exekuci na movité věci vyrovnačích dlužníka.

Ustanovení § 12 vyr. ř. brání nejen výkonu, nýbrž i povolení exekuce.

Tim, že exekuční soud zrušil k rekursu vyrovnačích správce před rozhodnutím rekursního soudu exekuci podle § 39, č. 2 ex. ř., nestal se rekurs bezpředmětným. (Rozh. z 3. května 1934, R I 402/34.)

Ustanovení § 14 vyr. ř. se týká i oddělných práv, jichž bylo v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnačích řízení nabyto na dlužníkově pohledávce, jež mu byla při zahájení vyrovnačích řízení sice zabavena, ale byla vymáhajícím věřiteli přikázána jen k vybrání.

Zánik oddělného práva podle § 14 vyr. ř. není konečný, nýbrž jest podmíněn tím, že vyrovnačí řízení bude po potvrzení vyrovnaní prohlášeno za skončené, oživne však, bude-li vyrovnačí řízení zastaveno. Dokud není jisto, zda budou splněny předpoklady pro konečný zánik nebo pro oživení oddělného práva, nelze zrušiti exekuci zabavením pohledávky. Jest však k návrhu nebo z úřadu zrušiti přikázání pohledávky k vybrání, jež jest na roveň klásti zpeněžení pohledávky ve smyslu § 14, odst. (2) vyr. ř. (Rozh. z 15. června 1934, R I 581/34.)

Osmidenní dodatečná lhůta § 67 vyr. ř. jest lhůtou hmotněprávní. Jest ji počítati od doby, kdy doporučený dopis dlužníka došel tak, že mohl každou chvíli při průměrné opatrnosti podle § 1297 obč. zák. do něho nahlédnouti. Byl-li dopis dodán do zamykací schránky dlužníka (§ 144 poštov. řádu z 22. září 1916, č. 317 ř. zák.), jest již od této doby počítati běh osmidenní dodatečné lhůty, nikoliv teprve ode dne, kdy si dlužník dopis skutečně vyzvedl. (Rozh. z 27. června 1934, Rv I 1257/34.)

V ý ž i v n é m a n ž e l k y .

Manželi, jenž jest nezaviněně bez zaměstnání a pobírá nepatrnou podporu nezaměstnaných (průměrně 30 Kč týdně), nelze uložit placení výživného manželce. (Rozh. z 11. května 1934, Rv I 896/34.)

B. Ve věcech trestních a kárných.

A d v o k á t — d i s c i p l i n á r n í .

Má-li obstáti usnesení o tom, že není důvodu ke kárnému stihání advokáta, musí přesvědčivě doličiti, že a proč je vyloučeno podezření jakéhokoliv porušení povinnosti advokátovy podle § 9 nebo 10 adv. ř.

Advokát nesmí nevěcně zlehčovati soudcovská rozhodnutí, zástuppe odpůrceva nebo soudce.

Nesnáší se se ctí a vážností stavu, by advokát proto, že snad nesouhlasil s jeho právníckými názory, vyličoval rozhodnutí jako křivdu, zavazující k náhradě ať právně nebo jinak. (Rozh. ze 14. května 1934, Ds I 53/33.)

Je sice povinností advokátovou, by háje stranu proti nároku jiného advokáta, posuzoval oprávněnost i výši takového nároku a použil k tomu bez obalu všech věcných důvodů; nesmí však sáhnouti k osobnímu snižování odpůrce advokáta a jeho práce.

Při střetu povinností hájiti klienta s ohledem na kolegu advokáta nesmí tento ohled jíti tak daleko, by bylo advokátovi bráněno, by neuzil k tomu bez obalu všech věcných důvodů; ba i ke kritice práce advokáta odpůrce; naopak nesrovnávalo by se ani s § 9 adv. ř. ani se ctí a vážností stavu, kdyby advokát ve sporu vlastní strany proti jinému advokátovi opominul z důvodů stavovských některé obranné prostředky, jež jsou okolnostmi odůvodněny. (Rozh. ze 14. května 1934, Ds II 1/34.)

Dopustil-li se advokát jednání, které se povážlivě blíží hranici činu trestného (zločinu zpronevěry), jeví se jeho další ponechání v advokacii v zájmu stavu i obecnstva nežádoucí. (Rozh. z 13. června 1934, Ds I 19/33.)

Dospěl-li advokát k přesvědčení, že by vedení sporu jemu svěřeného bylo marné, musí žádati soud o zproštění od uložení mu zastupování chudých ihned a beze zbytečného průtahy.

Porušení povinností povolání, neobstaral-li advokát uložené mu zastupování chudých a nevyhověl-li opětné výzvě advokátní komory, aby se vyjádřil, takže mu byla uložena peněžitá pokuta. (Rozh. z 13. června 1934, Ds I 3/34.)

Advokát má býti podle intencí zákona a výslovného ustanovení § 1009 obč. zák., §§ 9 a 10 adv. ř., nejen usilovným zastáncem strany a jejich zájmů, nýbrž i poctivým zástupcem; nesmí proto používati prostředků, které se nesnášejí se zásadou slušnosti a poctivosti, nebo dokonce vybočují z mezí zákona (§ 9 adv. ř.).

I prostředky, které advokát volí k zajištění vlastních práv, musí býti slušné, poctivé a přímé; se ctí a vážností stavu se nesrovnává použití prostředku, které budí dojem obcházení přímé cesty nebo zákona (dojem fikce právního jednání), třebaže nebyly přímo zákonem zakázány. (Rozh. z 26. června 1934, Ds I 6/34.)

Advokát má nejen smluvní, nýbrž i mravní a sociální povinnost, aby platil svému zaměstnanci za práci.

Jde jen o poškození ctí a vážností stavu, nikoliv i o porušení povinností povolání, neplatil-li advokát za svého zaměstnance nemocenské příspěvky. (Rozh. z 26. června 1934, Ds I 42/32.)

K r á d e ž .

Při zjišťování výše škody, způsobené odcizením kopii plánů, nelze hleděti jen k výrobním nákladům těchto kopií, jež by vznikly jich zho-

tovením podle originálu, nýbrž je nutno hleděti k jejich obecné (obchodní) hodnotě, jakou měly v době činu pro poškozeného. (Rozh. z 16. května 1934, Zm II 71/34.)

I pomocníku (účastníku) je přičísti zločin, znal-li okolnosti, rozhodné pro zločinnou kvalifikaci krádeže (odevzdal-li hlavnímu pachateli klíč za tím účelem, aby spáchal krádež na věci uzamčené). (Rozh. z 12. července 1934, Zm I 786/33.)

L h ů t a.

Orazitkováním zásilky se úředně zjišťuje, že byl spis podán k dopravě poštou; teprve od této doby lze počítati výhodu § 6 tr. ř., že se do lhůty nevčítá čas, po který je spis dopravován poštou (Rozh. z 16. června 1934, Zm II 137/34.)

L í t o s t ů č i n n á.

Skutečné náhradě celé škody pachatelem způsobené staví ustanovení § 188 b) tr. zák. na rovení narovnání mezi pachatelem a poškozeným v době, kdy vrchnost o provinění pachatelově ještě nevěděla, uzavřené, zavázal-li se jím pachatel nahraditi poškozenému od určité doby celou škodu mu způsobenou a dostál-li svým závazkům ve lhůtě narovnáním stanovené. (Rozh. ze 4. června 1934, Zm I 482/33.)

N e k a l á s o u t ě ž.

I zaměstnavatel osoby podplácené (§ 30 zák. č. 111/1927) může býti jako soutěžitel nekalým postupem svého zaměstnance při soutěži poškozen; je proto podle § 34, odst. 3. cit. zák., oprávněn k soukromé žalobě.

Nekalým postupem zaměstnavatelským (§ 30 zák. č. 111/1927) je každé jednání, které je vzhledem k soutěži nebo s hlediska dobrých mravů vůbec nekalé; spadá sem sdělení výrobního tajemství a porušení služební smlouvy, k nimž měl býti zaměstnanec pohnut nabídkou prospěchu (lepších pracovních podmínek). (Rozh. z 7. května 1934, Zm I 181/32.)

Stavovská akce odborných kruhů obchodních, při níž se kdo brání soutěži jiného, nevylučuje, že bylo jednáno za účelem soutěže ve smyslu § 27 zák. č. 111/1927.

K § 27 cit. zák. netřeba, by poškozovací účinek ihned a bezprostředně nastal zlehčovacím údajem, ani, by se výrok stal přímo k zákazníkům.

Po stránce subjektivní stačí dolus eventualis. (Rozh. z 24. května 1934, Zm I 741/32.)

O c h r a n a c t i.

Ochrana cti příslušela politickým stranám i před platností zákona č. 108/1933; žalovati mohou činitelé podle organizačního řádu strany k jejímu zastupování na venek oprávnění.

Byli-li uraženi vůdcové strany, přísluší žalobní právo nejen členům předsednictva, nýbrž i členům ústředního výkonného výboru strany v době činu. (Rozh. z 23. dubna 1934, Zm I 451/33.)

Ustanovení § 15, odst. 3. zákona o ochraně cti č. 108/1933, nelze použiti na případy, kde jde o trestný čin, spáchaný před účinností onoho zákona; není proto manželka původního soukromého obžalobce, zemřelého po podání žádosti za trestní stíhání, oprávněna trvati po rozumu § 15, odst. 3. cit. zák. při trestním stíhání, zesnulým zahájeném. (Rozh. ze 14. května 1934, Zm I 7/34.)

O c h r a n a r e p u b l i k y.

Členství československého státního příslušníka v pracovním táboře v Německu (účast v pracovní organizaci tábora) v době, kdy se stala

strana NSDAP nositelkou státní moci v Německu, je po případě vejítím ve rozkaz s cizím činitelem po rozumu § 2 zák. na ochr. rep. (Rozh. ze dne 12. května 1934, Zm I 221/34.)

K beztrestnosti ve smyslu § 27 odst. 1 i 2 zák. na ochr. rep. stačí účinná lítost ve smyslu všeobecném, t. j. dobrovolnost ustoupení od činu, aniž třeba lítosti ve smyslu vnitřního odvrácení se od činu jen nebo hlavně z důvodu ethického seznání jeho zavržitelnosti.

Případy zločinu podle § 2 al. 1, záležející v pouhé účasti na spolčení k úkladům, spadají co do předpokladů beztrestnosti pod předpis druhého odstavce § 27 zák. na ochr. rep. (Rozh. ze dne 4. dubna 1934, Zm II 453/33.)

Ke zločinu podle § 2 zák. na ochr. rep. se vyžaduje spolčení přímo záměrné a nikoliv jen vědomé. Při spolčení vědomém lze sice zpravidla dovoditi i spolčení záměrné, není však v průkazu vědomí dán již i průkaz záměru, a lze jej i při vědomém spolčení vyloučiti, zejména vezme-li se v úvahu povaha úkonů ve spolčení konaných.

Tomu tak po případě, vstoupili-li kdo do pracovního tábora v Německu, avšak nedělal tam nic jiného než skříně pro tábor pracovní služby. (Rozh. ze dne 16. června 1934, Zm I 496/34.)

Ke skutkové podstatě podle § 2 zák. na ochr. rep. nestačí ještě pouhé vědomí o úkladném cíli organisace, s níž se jednotlivec spolčuje (stýká), nýbrž vyžaduje se vlastní záměr úkladný samého tohoto jednotlivce, jenž vchází s organisací ve spojení (ve styk).

K přečinu podle § 17 zák. na ochr. rep. stačí styk mající vztah ku podvrtné snaze organisace, děje-li se jen u vědomí tohoto účelu sdružení samého. (Rozh. ze dne 20. června 1934, Zm I 226/34.)

Text Horst Wesselovy písně „die Fahne hoch“ obsahem svým zakládá podle okolnosti především skutkovou podstatou zločinu podle § 15, čís. 3; naplní zákonných znaků přečinu ve smyslu § 14, čís. 1 zák. na ochr. rep. může takto býti vyčerpána již splněním podmínek pro právní posouzení s hlediska onoho zločinu; předpokladem trestnosti zpívání, pískání nebo hraní této písně je však vědomí pachatelovo o tom, jaký je text nebo aspoň obsah (význam) písně nebo v úvahu přicházející části (k jakému trestnému skutku je písní vybízeno). (Rozh. ze dne 21. června 1934, Zm I 441/34.)

Podvod.

Ke skutkové podstatě podvodu vyžaduje se podle § 197 tr. zák. úmysl způsobiti někomu škodu (poškozovací úmysl). K tomu však nestačí okolnost, že pachatel mohl nebo musel počítati s možností, že jinou osobu poškodí (dolus eventualis), ani pravděpodobnost takového výsledku, nebylo-li tu alespoň vědomí pachatelovo o nezbytnosti určitého zlého účinku. (Rozh. ze dne 2. května 1934, Zm I 325/32.)

Křivé údaje strany v civilním sporu při provádění důkazu výsledkem stran jsou trestné jen, byly-li učiněny pod přísahou; nepřisežná křivá výpověď strany je beztrestná. (Rozh. ze dne 17. července 1934, Zm I 884/33.)

Prostředky opravné.

Prohlášení osoby úplně zbavené svéprávnosti, že trest přijímá a že se vzdává opravných prostředků, není po zákonu platné a pro obžalovaného závazné. (Rozh. ze dne 11. května 1934, Zm II 303/33.)

Vzdání se opravných prostředků obžalovaným neváže státního zástupce, podává-li zmateční stížnost ve prospěch obžalovaného. (Rozh. ze dne 15. května 1934, Zm I 700/32.)

Příslušnost.

Pro otázku, který soud předstihl ve smyslu § 51 odst. 3 tr. ř., nepřichází v úvahu vyšetřovací úkon, předsevzatý soudem příslušným

pouze podle § 53 tr. ř. bez dožádání soudu příslušného podle § 51 tr. ř. (Rozh. ze dne 21. června 1934, Nd II 66/34.)

Dokud žádné státní zastupitelství neučinilo návrh na stíhání, nemohla se příslušnost soudů státi spornou a nejvyšší soud nemá žádného podkladu pro rozhodování podle § 64 tr. ř. (Rozh. ze dne 7. července 1934, Nd II 73/34.)

Shromáždění.

Pořadatelem shromáždění ve smyslu §§ 2, 19 shrom. zák. není, kdo schůzi neuspořádal, nýbrž dal jen popud k tomu, aby jiné osoby ji uspořádaly (účastníky na ni sezvaly), ani řečník, promlouvající ve shromáždění jinými osobami svolaném, zahájeném nebo jiným způsobem uspořádaném (nebyla-li právě jeho řeč bezprostředním podnětem k utvoření se shromáždění). (Rozh. ze dne 9. května 1934, Zm I 328/33.)

Soudce — disciplinární.

Stížnost soudce do suspense z úřadu je podati u vrchního soudu jako kárného soudu prvé stolice, od něhož vyšlo rozhodnutí; adresoval-li stěžovatel své podání na soud nepřislušný, jest mu nésti následky jeho opožděného dojití k příslušnému soudu, a to i, kdyby se mu snad nedostalo (náležitěho) poučení o právu stížnosti. (Rozh. ze dne 25. května 1934, Ds I 25/34.)

Telegrafy.

Zákon čís. 9/1924 postihuje v § 24 (1) trestem i případy, kde radioamatér ve dvou nebo více případech vyrábí neb opravuje přijímače nebo je prodává (za doplatek vyměňuje), nikoli však přechovávání více přijímačů nebo součástí v případech, v nichž úřední povolení k přechovávání zní jen na jednu přijímací stanicí; takový čin je jen administrativním deliktem podle § 24 (6) cit. zák. (Rozh. ze dne 12. června 1934, Zm I 833/33.)

Úředník veřejný.

Nejen vojenské strážce, nýbrž každý, kdo vykonává službu ve vojenském organismu, činí v okruhu své působnosti a na základě služebního oprávnění opatření, jedná u výkonu státní vojenské výsosti, obstarává tím záležitosti vlády ve smyslu § 101 tr. zák. a je státním úředníkem, chráněným ustanovením § 68 tr. zák.; spadá sem, zakročil-li velitel autokolony, aby zjistil osobu, zavinivší srážku s vojenským autem. (Rozh. ze dne 7. června 1934, Zm I 237/34.)

Přísežný lesní hajný požívá ochrany § 68 tr. zák., vyzval-li neznámé pachatele, přistížené v lese při vybírání medových pláství a roje včel, aby s ním šli na lesní úřad ke zjištění totožnosti. (Rozh. ze dne 12. července 1934, Zm I 55/33.)

Uškození na těle.

Poškození na těle, jež by byla, kdyby byla způsobena úmyslně, zločinem těžkého uškození na těle jen za podmínek § 155 a) tr. zák., nespádají pod ustanovení § 335 tr. zák., nýbrž jen pod ustanovení § 431 tr. zák., byla-li způsobena z nedbalosti nebo za okolností uvedených v § 2 g) tr. zák. (Rozh. ze dne 15. května 1934, Zm I 700/32.)

Útraty.

Odvolatel ručí ve smyslu § 390 odst. 2 tr. ř. za zvláštní náklady, které vznikly užitím nějakého řádného prostředku opravného, jen, měl-li užitý jím opravný prostředek v zápětí zvláštní náklady, které by jinak nebyly nastaly.

Soukromému obžalobci, který se odvolal jen z trestu a podmíněného odsouzení, nelze uložit ani poměrnou část nákladů veřejného řízení odvolacího, jež se konalo jen proto, že se obžalovaný odvolal z výroku o vině. (Rozh. ze dne 20. června 1934, Zm I 494/34.)

Z n á m k y.

V poměru k úřadům a třetím osobám je pouze zapsaný majitel známky oprávněn vykonávat známková práva, k nimž patří obzvláště i právo žaloby podle § 23 zák. čís. 19/1890 ř. zák.

Bylo-li v době mezi převodem tohoto práva a jeho zápisem známkové právo porušeno osobou třetí, je k trestnímu stíhání oprávněn do dne zápisu jen právní předchůdce, ode dne zápisu jen nový nabyvatel; to platí i pro cizince a pro známku zapsanou u mezinárodního úřadu v Bernu.

Pro posouzení otázky aktivní legitimace je rozhodnou doba, kdy došlo ke stíhacímu návrhu; učinil-li soukromý žalobce stíhací návrh včas, byv k němu aktivně legitimován, mohl pak v trestním řízení pokračovati, třebaže později již pro něho známka zapsána nebyla. (Rozh. ze dne 9. dubna 1934, Zm I 760/32.)

Majiteli zapsané známky přísluší právo na výhradnost jejího používání; výhradnost tohoto práva porušuje každý, kdo neoprávněně označuje pro obchod výrobky téhož druhu známkou tou bezprostředně nebo na obalech (krabících).

Ani odběratel zboží dodaného v soudech opatřených slovní známkou a jménem majitele známky není oprávněn, aby beze svolení majitele známky opatřil nádoby, do nichž naplňoval dodané mu zboží majitele známky, pro obchod známkou a jménem majitele známky a takto bezprávně označené zboží dával do oběhu nebo choval na prodej. (Rozh. ze dne 7. května 1934, Zm I 181/32.)

Ž h á ř s t v í.

Podle § 166 tr. zák. nestačí zapálení věci samo o sobě, má-li jiti o zhárství, nýbrž jest třeba, aby měl vzniknouti požár, tedy oheň ve větším rozsahu, při čemž nezáleží ani tak především na hodnotě zapáleného cizího předmětu, jako hlavně na nebezpečí, kterým pachatel vydává cizí majetek nebezpečí zničení ohněm, ať již předmět ohněm hned zprvu zachvácený sám jest většího rozsahu, nebo že se oheň může rozšířiti na takové cizí předměty, na kterých zase může nabýti většího rozsahu.

Zapálení auta na silnici. (Rozh. ze dne 26. června 1934, Zm I 1125/33.)

Z judikatury nejvyššího správního soudu.

A d v o k a c i e.

Vyřízení nejvyššího správního soudu, určené pro stěžovatele, který je v řízení před tímto soudem zastoupen advokátem, nelze po smrti advokátově platně doručovati kurátoru zemřelého advokáta, ustanovenému podle § 37 zák. čl. XXXIV. 1874. (Usnesení ze dne 16. května 1934, č. 9866.)

Vyřízení nejvyššího správního soudu, určené pro advokáta podavšího stížnost k tomuto soudu vlastním jménem, nelze po jeho smrti platně doručovati kurátoru ustanovenému podle § 37 zák. čl. XXXIV. 1874. (Usnesení ze dne 16. května 1934, č. 10365.)

Církevní věci.

Tím, že k zajištění patronátních práv, vázoucích na zabraném velkém majetku pozemkovém, ustanoven byl v náhradovém řízení o ceně přejímací určitý uhrazovací kapitál, nepřešla kompetence v otázce plnění povinností patronátních z úřadů správních na soudy. (Nál. z 23. května 1934, č. 10.427.)

Četnictvo.

Vládní nařízení č. 96/30 Sb. neocitla se v rozporu se zákonem tím, že stanovila v § 51, že pensijní základna, určená podle ustanovení první části tohoto nařízení, zvyšuje se u četnických osob o četnický přídavek v té výši a potud, pokud jej měly při skončení činné služby, ani tím, že na staropensisty nerozšířilo účinnost zákonných ustanovení o zápočtu doby čekatelské a zápočtu válečných pololetí, vydaných po vstupu toho kterého pensisty do výslužby. (Nál. z 26. května 1934, č. 4049.)

Výnos ministerstva vnitra ze dne 7. října 1921, č. 70.376/13 (Věst. četnictva z 17. října 1921, č. 14) v odst. k §§ 4 a 14 zák. č. 186/1920 Sb. bod 4 stěhovací výlohy písm. a) slovy „při přeložení do výslužby“, nevyjadřuje časovou souvislost mezi přestěhováním a přeložením do výslužby, nýbrž příčinnou souvislost mezi oběma skutečnostmi. (Nál. z 18. června 1934, č. 5577/30.)

Daně.

Budově, v níž bydlí správce školy, která však nesouvisí stavebně s budovou školní, nepřísluší trvalé osvobození od daně domovní podle dekretu dv. kanceláře z 22. července 1821, čís. 1045 prov. Sb. zák. pro Čechy sv. 3, čís. 233. (Nál. z 5. května 1934, č. 9206.)

Stavební změna, jíž z tělocvičného sálu vznikl byt, provedená za účinnosti patentu o dani domovní z 23. února 1820, nespadá pod pojem úpravy neobytné části budovy k účelům obývacím podle § 50, zák. čís. 44/1927 Sb. (Nál. z 5. května 1934, č. 9207.)

Ustanovení § 128 zák. č. 76/1927 Sb. nezakládá pro stranu právní nárok, aby jí bylo povoleno trvalé osvobození od daně domovní. (Nál. z 12. května 1934, č. 9687.)

Ustanovení § 276, odst. 1. zák. č. 76/1927 Sb., že daň pravoplatně předepsaná má zcela neb zčásti býti odepsána, jde-li o daň předepsanou zřejmě neodůvodněně, vztahuje se na případy předpisu, kde nebylo vůbec daňové povinnosti buď po stránce subjektivní neb objektivní; nedopadá tedy na případy, kde byl jen nesprávně stanoven daňový základ. (Nál. z 12. května 1934, č. 9690.)

Úroky z fondových dluhopisů poskytnutých podniku jako podpora podle § 20 zák. č. 237/1924 Sb. „Zvláštním fondem pro zmírnění ztrát povstalých z poválečných poměrů“ a vykázaných v účetní závěrce podniku jako majetek podniku, nejsou odpočitatelnou položkou podle § 79, odst. 1. lit 1) zák. o př. d. při zvláštní dani výdělkové. (Nál. z 30. května 1934, č. 10.606.)

Ustanovení vl. nař. č. 175/1927 Sb. ku § 129, odst. 3., lit. a) zák. č. 76/1927 Sb., o přímých daních, že byt řidičho učitele, nejsoucí ve školní budově, je povinen dani domovní, jest ve shodě se zákonem. (Nál. z 2. června 1934, č. 11.369.)

Představenstvem akciových společností nebo komanditních společností na akcie podle § 183, odst. 1. zák. o př. d., rozumějí se societární orgány těchto společností — jakkoli pojmenování —, kteří jsou buď představenstvem nebo dozorčí radou ve smyslu ustanovení obchodního zákoníka.

Ustanovení prov. nař. č. 175/1927 Sb. k § 183, odst. 1. zák. o př. d., pokud pod pojem představenstva ve smyslu § 183, odst. 1. zák. zahrnuje revisory účtů, zřízené podle § 37 akc. regulativu, nemá opory v zákoně.

Požítky, vyplacené akciovou společností jejím revisorům účtů, kteří podle stanov společnosti jsou jediné orgánem kontrolním a jimž tudíž nepřísluší žádná ze správních funkcí, přiznaná podle obchodního zákoníka nebo akciového regulativu dozorčí radě, nejsou podrobeny dani z tantiem podle § 83, odst. 1. zák. o př. d. (Nál. z 8. června 1934, č. 11.665.)

Požítky, vyplacené akciovou společností jejím revisorům účtů, kteří podle stanov společnosti jsou jediné orgánem kontrolním a jimž nepřísluší žádná ze správních funkcí, přiznaná podle obchodního zákoníka nebo akciového regulativu dozorčí radě, nejsou podrobeny dávce tantiemové podle č. III. zákona č. 13/1914. (Nál. z 8. června 1934, č. 11.667.)

Pod ustanovení § 79, odst. 1., lit. f) zák. o př. daních, nelze subsumovat opisy na majetkové podstatě podniku z důvodu umorení nákladu, vynaloženého poplatným podnikem v předchozím roce na získání dotčené majetkové položky, jež má podle závazku, převzatého podnikem při vzniku tohoto majetku, připadnouti v určitém příštím roce třetí osobě. (Nál. z 20. června 1934, č. 12.683.)

Dávka z majetku.

Byla-li dávka z majetku doměřena podle § 3, zák. č. 31/1878 ř. z., není pro dodatečné vyměření její (§ 30 zák. o dáv. č. 309/20 Sb.) rozhodná jen výše majetku, dodatečně zdaněného, nýbrž celková základna. (Nál. z 3. května 1934, č. 8872.)

Cl. I. vl. nařízení č. 50/24 Sb. ku § 4 novely č. 6/24 Sb., je v rozporu se zákonem, pokud stanoví: 1. v odst. 1. o účet. provedení slev na dávce, že se děje „dnem, kdy nabylo účinnosti toto nařízení“ a 2. v odst. 2., že „vzhledem na to odpadá nový rozvrh náležitosti na lhůty a jejich nový předpis, dále nový přepočít... úroků z prodloužení“. (Nál. z 8. května 1934, č. 7544/32.)

Elektrisace.

Udělení konsensu ke zřízení elektrického díla není překážkou, která by bránila projednání žádosti za schválení projektu alternativního. (Nál. z 30. května 1934, č. 11.082.)

Projednání změny konsentovaného projektu elektrického díla nestojí v cestě okolnost, že kolaudační výměr původně konsentovaného díla nenabyl ještě právní moci. (Nál. z 6. června 1934, č. 777/31.)

Legionáři.

Zruší-li příslušné ministerstvo (§ 14 zák. č. 462/1919 Sb.), obsazení vyhrazeného místa nelegionářům z důvodu, že konkursní lhůta byla určena kratší 4 neděl (čl. 13. vl. nař. č. 151/1920 Sb.), je povinnou odůvodniti, proč za náležitě neuznává důvody, které obsazovací úřad pro zkrácení konkursní lhůty uvedl. (Nál. z 13. června 1934, č. 11.909.)

Mimořádná opatření poválečná.

Zákon o náhradě škody obětem politické persequce za války 1914—1928 č. 333/1920 Sb. a vládní nařízení o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 Sb. neposkytují straně právního nároku stíhatelného před nejvyšším správním soudem na státní příspěvek k úhradě této škody.

Vládní nařízení o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 Sb. vyhovuje předpisu § 3 zmocňovacího zákona o úpravě mimořádných poměrů způsobených válkou č. 337/1920 Sb. (Nál. z 26. května 1934, č. 8348.)

Cl. I. (1) vl. nař. č. 56/25 Sb. není v rozporu se zákonem, pokud stanoví, že „za dodávky provedené za doby války, t. j. od 28. července 1914 do 28. října 1918, budou považovány též dodávky podle zá-

kona o válečných úkonech ze dne 26. prosince 1912, č. 236 ř. z., pokud se týče zák. článku LXVIII/1912, pokud byly přihlášeny ve lhůtě šestiměsíční podle § 33 cit. zákonů o válečných úkonech (vl. nař. z 18. února 1921, č. 66 Sb.). (Nál. ze 7. června 1934, č. 11.576.)

Ustanovení § 5 zákona č. 216/24 Sb., vylučující nárok na odškodnění za váleč. půjčky vlastníků, kteří jich mají v době složení k výměně více než 125.000 Kč jmenovité hodnoty, vztahuje se i na subjekty, uvedené v posl. odstavci § 4 uved. zákona, které mají nárok na odškodnění bez zřetele na vyšší jmění. (Nál. z 7. června 1934, č. 11.587.)

Občanství státní.

Žádost za udělení čl. státního občanství podle zákona ze dne 1. července 1926, čís. 152 Sb. může úřad vrátiti a prohlásiti ve smyslu odst. 3., § 4 cit. zák. za odvolanou jen tehdy, nedoplnil-li žadatel k vyzvání žádost udáním těch náležitostí, které jsou uvedeny pod písmenami a—g, odst. 2. cit. paragrafu, nikoliv nedoplnil-li žadatel žádost dokladem o těchto náležitostech. (Nál. z 2. června 1934, č. 11.079.)

Vdova není legitimována ke stížnosti na nejvyšší správní soud do rozhodnutí úřadu, kterým po smrti manželové bylo vysloveno, že týž není čl. státním občanem. (Nál. z 2. června 1934, č. 11.080.)

Nabytí státního občanství ve smyslu § 4, odst. 5. ústavního zákona č. 152/26 Sb. z. a n. podléhá dávatce za úřední úkony. (Nál. ze 16. června 1934, č. 11.757.)

Obecní věci.

Neschválí-li zemský (okresní) výbor ve smyslu § 3, odst. (1.) zák. č. 77/27 ve znění zák. č. 169/30 Sb., obecní rozpočet, nemůže povoliti přírážky obecním zastupitelstvem usnesené, ani podle odst. (3.) § 3, stanoviti přírážky výměrou vyšší. (Nál. z 18. května 1934, č. 16.945/32.)

Byla-li na vstupence podle předpisu § 8 dávk. pravidel vl. nař. č. 143/1922 Sb. vyznačena vedle ceny vstupenky (vstupného) částka, kterou návštěvník musí mimo vstupné zaplatiti jako dávkou ze zábav na vstupenku připadající, je vstupným, rozhodným pro stanovení výše dávkou ve smyslu § 7, pouze vyznačená cena vstupenky

Daň z obratu ze vstupného do zábavy, placenou návštěvníkem zábavy, nelze vylučovati ze základu pro vyměření dávkou ze zábav ani tehdy, když na vstupence zvlášť byla vyznačena. (Nál. z 24. května 1934, č. 18.954/32.)

Dozorčí právo, které bylo vykonáváno podle § 31 zák. č. XXII, 1886, nad městy s regulovaným magistrátem místo županem, přešlo podél § 1 vl. nař. 113/1923 Sb. a § 5 zák. org. 125/1927 Sb. na zemský úřad. (Nál. ze 7. června 1934, č. 11.559.)

Pojištění nemocenské (invalidní a starobní).

Právo okresní nemocenské pojišťovny nahlížeti do mzdových záznamů ve smyslu § 15 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., není konsumováno jedním nahlédnutím. (Nál. z 12. května 1934, č. 9317.)

Osoba zaměstnaná při chovu plemenných býků je zemědělským zaměstnancem ve smyslu § 25, odst. 1. zák. č. 221/1924 Sb. (Nál. z 12. května 1934, č. 9752.)

Jestliže pojišťovna, požadující pojistné ve smyslu § 16 z. č. 221/1924 Sb., požadavek svůj neindividualisuje, není zaměstnavatel povinen nesprávnost předpisu konkrétními okolnostmi prokazovati, nýbrž stačí, když všeobecně správnost jeho popře. (Nál. z 15. května 1934, č. 19.165/31.)

Za účinnosti zák. čís. 221/1924 Sb. ve znění zákona čís. 184/1928 Sb. nemá společenství nebo gremiální nemocenská pojišťovna nároku, aby ministerstvo sociální péče podle § 278, odst. 5., schválilo takovou změnu

stanov pojišťovny, která rozšiřuje její působnost. (Nál. z 15. května 1934, č. 3695/32.)

Kancelářský praktikant soudní, který nahraňuje kancelářského pomocníka a pobírá za to denní plat, podléhá nemocenskému pojištění. (Nál. z 15. května 1934, č. 11.202/32.)

Námezdní zaměstnání zemědělcovo nepřestává býti zaměstnáním vedlejším, ani když jeho výnosu potřebuje zemědělec k doplnění zdrojů své existence, ani když jeho hospodářství jest udržováno prací jeho rodiny. (Nál. z 5. června 1934, č. 11.373.)

Uvedl-li zaměstnavatel v přihlášce k sociálnímu pojištění pouhým přepsáním vyšší mzdu než zaměstnanec skutečně měl, je přípustno, aby okolnost tu v odvolání proti platebnímu rozkazu uplatňoval. (Nál. z 9. června 1934, č. 15.920/32.)

Také právnická osoba může býti zaměstnavatelem pomocnice v domácnosti ve smyslu § 12, odst. 6., zák. čís. 221/1924 Sb. ve znění zákona čís. 184/1928 Sb. (Nál. z 23. června 1934, č. 13.010.)

Nemocenské pojištění jest podle § 160, odst. 1., zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. platiti za 7 dnů za jednotýdenní pracovní období, vykonává-li pojištěnec aspoň 4 dny v týdnu, nebo jde-li o případ § 12, odst. 3., cit. zákona. (Nál. z 26. června 1934, č. 2002.)

Pojištění pensijní.

Cestující, zástupcové a jednatelé, uvedení v § 1, odst. 1., bod 5. zák. čís. 26/1929 Sb. podléhají pensijnímu pojištění jen, jsou-li ve smluvním služebním poměru. (Nál. z 22. května 1934, č. 9738/32.)

Vrchní topič, jehož činnost se podstatně vyčerpává tím, že kontroluje práci topičů jemu podřízených pozorováním centrálního manometru, dozírá k činnosti osob jiných ve smyslu § 1, odst. 2., lit. a), zák. čís. 89/1920 Sb. a podléhá pens. poj. dle cit. zákona. (Nál. z 19. června 1934, č. 12.548.)

Odborným dozorem ve smyslu § 1, odst. 1., čís. 6, lit. a), zák. č. 26/1929 Sb. jest dozor, jehož účelem jest, aby práce dělníků po stránce technické vyhovovala. (Nál. z 23. června 1934, č. 12.686.)

Započítatelnou mzdou při výpočtu úrazových příspěvků je u t. zv. přinášečů ve sklárnách jejich skutečná mzda a nikoliv mzda fiktivní dle § 6, odst. 7., úraz. zákona. (Nál. z 19. května 1934, č. 10.425.)

Za úrazové pojistné příspěvky z podniku, provozovaného veřejnou obchodní společností (čl. 85 a násl. zák. obch.), ručí dle § 21 min. nař. čís. 4790/1917 M. Pr. manželka veřejného společníka.

Ručební závazek manželky dle § 21 min. nařízení čís. 4790/1917 M. P. za úrazové příspěvky, předepsané jejímu manželovi promlčuje se teprve po 5 letech od doby, kdy byly manželovi vyměřeny.

Manželka neručí dle § 21 min. nařízení č. 4790/1917 M. P. za příspěvky úrazové, za které ručí manžel její jako nástupce v podniku dle § 21, odst. 3., cit. nařízení. (Nál. z 26. června 1934, č. 12.024.)

Policejní věci.

Divadelní představení žáků ve veřejné škole národní, konané s přístupem veřejnosti, vyžaduje policejního povolení ve smyslu nařízení uh. min. vnitra ze dne 4. srpna 1901, č. 64.573/1901, R. T. 84/1901. (Nál. ze 13. června 1934, č. 11.911.)

O žádosti za povolení k pořádání kinematografických představení v Mukačevě rozhoduje v I. stolici policejní komisařství v Mukačevě podle předpisů oběžníku ministra vnitra z 4. srpna 1901, č. 64.573 (R. T. č. 84/1901). (Nál. z 23. června 1934, č. 9211.)

Poplatky.

Movité jmění dobročinného a vyučovacího spolku jest podle bodu 6, § 107 zák., čl. XI/1918, osvobozeno od poplatkového ekvivalentu jen tehdy, je-li stanovami spolku zaručeno, že i po zániku spolku zůstane jeho movité jmění zachováno účelům dobročinným a vyučovacím. (Nál. z 15. května 1934, č. 5627/31.)

Podle § 107, č. 6 zák., čl. XI/1918, jest podmínkou osvobození spolku od popl. ekvivalentu, aby stanovami bylo zaručeno, že movitý majetek spolku nebude účelů, stanovenému v uvedeném bodu, odňat ani v případě zániku spolku. (Nál. z 15. května 1934, č. 6627/31.)

Zruší-li soud vyšší stolice rozhodnutí stolice nižší a odkáže-li věc k novému pojednání v této nižší stolici, není poplatnost zrušeného rozhodnutí dotčena ani tehdy, když ve stolici nižší k novému rozhodnutí nedojde (pozn. 5 k pol. 6 sazby soudních poplatků 123/1922). (Nál. z 15. května 1934, č. 10.851/31.)

Platnost a účinnost ustanovení § 31 zák. č. 337/1921 Sb. není omezena na ekvivalentní období 1921—1930. (Nál. z 25. května 1934, č. 10.720.)

Za den, kdy bylo započato se stavbou, domu s malými byty ve smyslu § 54 zák. č. 44/1927 Sb. o stavebním ruchu, je pokládán den, který jako takový jest uveden ve vysvědčení příslušného úřadu stavebního. (Nál. z 25. května 1934, č. 10.721.)

Za den, kdy byla konvertovaná hypotekární pohledávka knihovně vymazána (§ 8 zák. č. 49/1907 ř. z. o poplatkových úlevách při konverzi hypotekárních pohledávek), jest pokládán den, kdy žádost za výmaz došla ke knihovnímu soudu. (Nál. ze 13. června 1934, č. 12.116.)

Nucené narovnání, uzavřené v mimokonkursním vyrovnávacím řízení, je podle § 4, lit. b) zák., čl. XXXIV/1881 [§ 123, lit. b) uh. popl. prav. povinen ohlásiti k vyměření poplatku soud. (Nál. z 20. června 1934, č. 12.324.)

Promlčení stupnicových poplatků z listiny ve smyslu § 1, A. č. 3 uh. popl. prav., které podle § 4, č. 2 a § 5, č. 2 b) uh. popl. prav. mohou býti zapraveny v kolcích, jest posuzováti podle § 85 zák., čl. XI/1909 ve znění bodu 1, lit. b), § 37 zák., čl. LIII/1912 i tehdy, když strana ani nezapravila poplatek v kolcích, ani neohlásila listinu k vyměření poplatku. (Nál. z 23. června 1934, č. 7320.)

Pošta.

Podle čl. II., odst. 8., zákona č. 108/1865 ř. z., jest od poštovního osvobozena též korespondence správ (ředitelství) veřejných škol národních, zasílaná duchovním úřadům státem uznaných vyznání náboženských v záležitostech vyučovacích. (Nál. z 9. května 1934, č. 9614.)

Pozemková reforma.

Platební příkaz, vydaný státním pozemkovým úřadem podle § 8 zákona, č. 93/31 Sb., není konečným rozhodnutím podle § 5 zák. o spr. s. (Nál. z 23. května 1934, č. 10.428.)

Stížnost na nejvyšší správní soud do rozhodnutí státního pozemkového úřadu, vyřizujícího rozklad do platebního rozkazu, vydaného podle § 8, zák. č. 93/1931 Sb., je podle §§ 3 a) zák. o spr. soudě a 105 ústav. listiny nepřipustná. (Nál. z 23. května 1934, č. 10.429.)

Školství.

Pod pojem vydržování školy s hlediska § 25, zákona čl. XXXVIII/1868 spadají veškerá opatření, potřebná k tomu, aby škola v ohledu

věcném i osobním vyhovovala předpisům v té které době o tom platným. (Nál. ze 16. května 1934, č. 10.066.)

Přídavky, poskytnuté učitelům veřejných škol národních ve smyslu § 9, zákona čís. 48/1914 m. z. z., jsou služebním příjmem podle § 53, zák. č. 62/1869 ř. z. Rozhodovati spory o tyto přídavky přísluší úřadům, zřízeným pro dozor na školy. (Nál. z 28. května 1934, č. 10.813.)

Organisačním statutem, vydaným pro české vysoké učení technické v Praze na základě usnesení vlády ze dne 20. srpna 1920 výnosem min. škol. ze dne 1. září 1920, č. 53.250, nebyly zrušeny předpisy dřívější, upravující postup při jmenování asistenta na zemských polytechnických ústavech, nyní na vysokém učení technickém v Praze.

Ustanovení asistenta na českém vysokém učení technickém v Praze (tedy i na vysoké škole obchodní), jest za předpokladu splnění ostatních náležitostí (§ 138 plat. zák. č. 103/1926 Sb.) perfektním teprve tehdy, bylo-li příslušné usnesení profesorského sboru potvrzeno ministerstvem školství a národní osvěty. (Nál. ze 6. června 1954, č. 11.663.)

Také soukromá škola pro vyučování jízdy motorovými vozidly (automobily) náleží mezi soukromé vyučovací ústavy ve smyslu § 19 nařízení z 27. června 1850, čís. 309 ř. z. (Nál. z 11. června 1934, č. 12.818/32.)

S hlediska § 25, odst. 2, zák., čl. XXXVIII/1868, má nesení nákladů vydržování — tedy nejen dotace nově zřízených učitelských míst, ale i novostaveb pro dosavadní církevní, již před r. 1868 existující a politickou obcí vydržovanou školu — povahu závazku politické obce, který tato dobrovolně na se vzala a jehož se může sprostiti jedině tím, dá-li k dispozici ústav obecní, schopný již k zahájení řádného vyučování v něm.

Politická obec, která před r. 1868 církevní školu vydržovala a praxi tuto zachovala i po vydání zák., čl. XXXVIII/1868 nadále, převzala tím dobrovolně závazek k vydržování církevní školy do té doby, nežli sama přikročí ke splnění své povinnosti (§ 23 cit. zák.), po případě k uskutečnění svého práva (§ 10) zřízením ústavu obecního; dobrovolný závazek ten jest však plnití tak dlouho, dokud ústav obecní není ve smyslu zákoných předpisů schopným k zahájení řádného vyučování v něm. (Nál. z 23. června 1934, č. 15.157/33.)

Neučiní-li učitel, ucházející se o vypsání místo učitelské na veřejné škole národní v Čechách v konkursní lhůtě prohlášení o bezpodmínečném nastoupení místa v určenou dobu ve smyslu výnosu ministerstva školství ze dne 7. února 1924, č. 149.429/23 (Věstník min. škol. VI, str. 98 z r. 1924), nelze z tohoto důvodu žádost jeho ponechati mimo uvážení jakožto žádost náležitými doklady neopatřenou. (Nál. z 23. června 1934, č. 13.190.)

V á l e č n í p o š k o z e n c i .

Vlastními dětmi ve smyslu § 17, odst. 1., zák. č. 39/1922 Sb. jsou vlastní děti vdovy neb družky. (Nál. z 9. června 1934, č. 16.362/32.)

Jízda na dočasnou dovolenou za světové války nebyla konkrétním výkonem služby vojenské, jakou má na mysli § 1, odst. 1., lit. a) zák., č. 199/1919 Sb. (Nál. z 30. června 1934, č. 10.810.)

V o d n í p r á v o .

Stavby podnikané okresem, obcí nebo vodním družstvem, nemají povahu staveb podnikaných z prostředků státních nebo zemských ve smyslu § 52 čes. vod. zák. ani tenkrát, když se uvedeným korporacím ku provedení těchto staveb dostalo podpory státní nebo zemské.

Rozhodnutí vodoprávního úřadu o otázce, zda stavba nějaká spadá pod pojem stavby, podnikané z prostředků státních nebo zemských ve

smyslu § 52 čes. vod. zák., podléhá přezkoumání nejvyšším správním soudem. (Nál. ze 16. května 1934, č. 10.220.)

Vojenské věci.

Majitel provozovacího nebo průmyslového závodu, který byl ve smyslu § 18 zákona o válečných úkonech č. 236/1912 ř. z., „přenechán vojenské správě ku potřebě“, není již z tohoto důvodu podle předpisu § 3, lit. a), zákona č. 231/1924 Sb., osvobozen od placení vojenské taxy. (Nál. z 30. května 1934, č. 8354.)

Dobrovolný rozvod od stolu a lože, povolený soudem k žádosti manželčině, nevyklučuje možnost, aby vdova — žádajíc za vojenské zaopatřovací požitky podle § 104 d), zák. č. 76/1922 Sb. — podala ve smyslu § 3 c), zákona č. 41/1887 ř. z., důkaz, že nemá na tom viny, že v době smrti manželovy nežila s ním ve společné domácnosti. (Nál. z 1. června 1934, č. 10.029/32.)

Zjištění nezpůsobilosti k vojenské službě ve smyslu odst. 3., § 8, zák. č. 83/1932 Sb. u děsloužičiho jest provésti podle služebního předpisu pro vojenské gázisty B-X-1. (Nál. ze 7. června 1934, č. 11.360.)

Jestliže úřad nařídí obci, aby podle § 1, odst. 5. vl. nař. č. 119/1924 Sb., zapsala do obsazovacího prostoru budovu jí patřící, může se obec odvolati již z tohoto rozhodnutí, nečekajíc, až zápis bude proveden. (Nál. z 12. června 1934, č. 11.751.)

Závazek, udržovati objekt odevzdaný vojenské správě k ubytování vojska, ve stavu způsobilém k užívání, týká se i částí objektu, jichž vojenská správa užívala k jiným účelům, než pro které jí přísluší požadovací právo dle § 7 zák., č. XXXVI: 1879. (Nál. z 12. června 1934, č. 11.753.)

I. Vojenský důstojník, odsouzený rozsudkem trestním pro zločin podle § 48 v. tr. z., k propuštění z hodnosti důstojnické, pozbývá právní moci rozsudku ex lege nároku na aktivní platy.

II. Povolením obnovy trestního řízení, skončivšího takovýmto odsuzujícím rozsudkem, podle § 397 v. tr. ř., nezrušuje se ještě zákonný následek ztráty nároku na aktivní platy.

III. Usnesením vojenského soudu o zastavení trestního řízení nebo osvobozujícím rozsudkem, které byly pravoplatně vydány po povolené obnově trestního řízení podle §§ 397 a 400, odst. 1. v. tr. ř., zrušují se přímé zákonné následky (ztráta aktivních platů) původního odsuzujícího rozsudku ipso facto s účinkem zpětným ode dne vydání, resp. právní moci tohoto rozsudku. (Nál. z 23. června 1934, č. 20.679/33.)

Zaměstnanci veřejní.

Bývalý uherský berní úředník, pensionovaný před převratem, nemá nároku na to, aby jeho pensijní základna ve smyslu zák. č. 70/1930 Sb. a vlád. nař. č. 96/1930 Sb., byla upravena podle postupové skupiny C rakouské služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z., třebaš měl úplné středškolské vzdělání. (Nál. z 2. května 1934, č. 11.468/32.)

Ustanovení § 51 vlád. nař. č. 96/1930 Sb., že pensijní základna, určená podle části první tohoto nařízení, zvyšuje se u příslušníků pohraniční finanční stráže o hraniční přídavek v té výši a potud, pokud jej měli při skončení činné služby, neodporuje zákonu. (Nál. z 2. května 1934, č. 11.817/32.)

Jde-li o určení nové pensijní základny podle zák. č. 70/1930 Sb. u bývalého uherského státního úředníka (lesního), není doba, odsloužená před vstupem do uherské státní služby ve službě župní, dobou započítá-

telnou nebo započtenou ve smyslu § 50 vl. nař. č. 96/1930 Sb., nebyla-li doba ta zvláštním aktem započtena pro postup do vyšších požitků ve služebním poměru, v němž se zaměstnanec nalézal v den skončení činné služby. (Nál. z 2. května 1934, č. 12.557/32.)

President krajského soudu, který byl ustanoven na služebním místě, zařazeném podle § 40 platového zákona č. 103/1926 Sb. do IV. stupnice funkčního služného, nemá nároku, aby mu ve smyslu zák. č. 70/1930 Sb. byla stanovena pensijní základna podle stupnice IV., třebaš byl jmenován do 5. hodnostní třídy býv. systému. (Nál. z 2. května 1934, č. 12.850/32.)

Státní úředník, zařazený do určité platové stupnice, není legitimován stěžovati si do služebního pořadí úředníka, zařazeného do jiné platové stupnice. (Nál. z 8. května 1934, č. 9601.)

V řízení disciplinárním jest odvolací lhůta § 133, odst. 1., sl. pragm. zachována, bylo-li odvolání podle § 151, odst. 2., sl. pragm., poslední den odvolací lhůty odevzdáno k poštovní dopravě, ať se tak stalo nikoli odvolatelem, ale služebním jeho úřadem, u kterého jako nepřislušného místa podacího odvolání vznesl. (Nál. z 12. května 1934, č. 9695.)

Osobní, do pense započitatelný přídavek, přiznaný před účinností platového zákona č. 103/1926 Sb., není započitatelný do pensijní základny, stanovené podle §§ 1, 2 a 5 zákona č. 70/1930 Sb. a vládního nařízení č. 96/1930 Sb. (Nál. z 24. května 1934, č. 19.499/33.)

Do doby rozhodné pro určení pensijní základny úředníka státní pohraniční policie podle zák. č. 70/1930 Sb. a § 3, odst. 1. věty posl., pak odst. 3. a 5. vl. nař. č. 96/1930 Sb. není započitatelnou služební doba, ztrávená skutečně dříve ve službách župních (na Slovensku).

Započitatelnost služby župní do služby státní podle § 1 b) uh. zák. čl. LIX/1907 neplatí pro úpravu pense státní podle zákona č. 70/1930 Sb. (Nál. z 1. června 1934, č. 10.500/32.)

Úředníci státních železárén v býv. Uhersku, kteří byli ustanoveni na základě nařízení vydaného býv. král. uh. ministerstvem veřejných prací a dopravy ze dne 24. února 1887, č. 6830 a nařízení téhož ministerstva ze dne 2. dubna 1887, č. 13.081, byli ve služebním poměru soukromoprávním. (Nál. ze 7. června 1934, č. 8029/33.)

Státní zaměstnanci, kteří odešli na odpočinek před 31. srpnem 1919, nemají při určení pensijní základny podle § 1, odst. 1. zák. č. 287/1924 Sb. nároku na propočít celkové služební doby podle postupových lhůt zák. č. 541/1919 Sb. (Nál. z 12. června 1934, č. 11.942.)

Odborným referentem, resp. vyšším odborným úředníkem ve smyslu ustanovení § 16, odst. 5. služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z. o určení kvalifikace jest rozumět odborného úředníka — znalce, který je příslušníkem té úřednické kategorie, k níž patří úředník — znalec, o jehož kvalifikaci běží.

Úředníci vyšší revisní služby v revisním odboru ministerstva financí jsou „odbornými úředníky“ ve smyslu ustanovení § 16, odst. 5. služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z. (Nál. z 23. června 1934, č. 4434/33.)

„Státními lesními příručními (horary)“ sluší rozumět v § 1 zák. č. 137/1920 Sb., o zařazení státních lesních a státních lesních příručí do úřednických tříd hodnostních československé státní lesní příručí. (Nál. z 30. června 1934, č. 10.517.)

Zdravotnictví.

Před vydáním rozhodnutí, kterým se připojují některé obce k zdravotní obci jiné, musí býti slyšeno i obecní zastupitelstvo zdravotní obce, s níž se obce v jednu zdravotní obec spojují. (Nál. z 29. května 1934, č. 20.061/32.)

Za účinnosti III. hlavy (§ 9, č. 8) zák. č. 116/1920 Sb., o organizaci a působnosti ústředního zastupitelstva hlav. města Prahy, t. j. ve smyslu

§ 4 zák. č. 692/1920 Sb. ode dne vyhlášky jmenování členů ústřední správní komise (Úřední list ze 6. ledna 1921, č. 4) není magistrát hlavního města Prahy povolán vydávati všeobecná nařízení v oboru místní policie zdravotní podle § 81 obecního řádu Pražského ze 27. dubna 1850, č. 85 z. z. čes. (Nál. z 1. června 1934, č. 11.266.)

Živnostenská právo.

Advokát není „osobou postavenou ve veřejné službě“ ve smyslu § 4 živ. zákona č. 259/1924 Sb. a nepatří mezi osoby, jež jsou podle cit. předpisů vyloučeny z provozování živnosti. (Nál. ze 3. května 1934, č. 9098.)

Úřad, posuzuje spolehlivost žadatele o živn. koncesi podle § 23, odst. 1. živn. řádu, může vzíti zřetel i na to, zda prostředí, ve kterém žadatel žije, nebo žil, není s to otrásti důvěrou úřadu, že žadatel dostojí zvláštním povinnostem, spojeným s tou kterou živností. (Nál. z 18. května 1934, č. 7647.)

V trestním řízení pro neoprávněné používání živnostenské provozny zkoumá živ. úřad otázku, zda provozovna ta podléhá schválení podle § 25, věty 2. živ. řádu, prejudiciálně a není povinen před vydáním trestního nálezu rozhodnouti o shora uvedené otázce výměrem samostatným a vyčkati jeho pravoplatnosti. (Nál. z 23. května 1934, č. 11.955/32.)

Byla-li koncese hostinská přeložena na jiné stanoviště v téže osadě a žádá-li se o udělení koncese do místnosti, v nichž přeložená koncese byla dosud provozována, nejde o případ poslední věty § 25, odst. 7. živn. zák. č. 259/24 Sb. (Nál. z 25. května 1934, č. 10.816.)

Jde-li o koncesi pro periodickou dopravu osob, týkající se území několika politických okresů v téže zemi, schvaluje vzhledem k ustanovení čl. 9 organizačního zákona č. 125/1927 Sb. jízdní řád zemský úřad. (Nál. ze 7. června 1934, č. 11.678.)

Rozhoduje-li živnostenský úřad o námitkách souseda proti schválení živnostenské provozny podle § 25 živn. řádu, jde o rozhodnutí o sporném nároku mezi stranami ve smyslu § 128, odst. 2. spr. řádu č. 8/1928 Sb. (Nál. z 9. června 1934, č. 7741/32.)

Řízení správní.

Rozhodnutí o odepření odkladného účinku odvolání podle odst. 2., § 77 vl. nař. č. 8/1928 Sb. o správním řízení není dáno do volné úvahy úřadu, správním předpisem neomezené. (Nál. z 18. května 1934, č. 9318.)

Byla-li odvolací lhůta zmeškána zaviněním kanceláře advokáta, pověřeného podáním odvolání, není to důvodem pro povolení restituace podle § 61 zák. č. 30/1884 zem. zák. mor. o scelování pozemků. (Nál. z 29. května 1934, č. 5643.)

Řízení před nejvyšším správním soudem.

Jestliže žalovaný úřad, odvolav rozhodnutí, v němž neuvedl, proč zaujal zamítavé stanovisko k určitým námitkám odvolání, v novém rozhodnutí, jež vydá, odůvodnění, proč ony námitky odvolání shledal bezdůvodnými, stane se stížností k nejvyššímu správnímu soudu na odvolané rozhodnutí bezpředmětnou, pokud vytýkala nedostatečné odůvodnění odvolaného rozhodnutí. (Nál. z 22. května 1934, č. 5468.)

Jestliže právnická osoba, která podala k nejvyššímu správnímu soudu stížnost proti zákazu veřejného vyvěšení plakátu, po podání stížnosti (a před zavedením přípravného řízení) zanikla, vyřídí nss stížnost usnesením, že se řízení o stížnosti nezavede (poněvadž stěžující si strana pozbyla právní existence). (Usnesení z 22. června 1934, č. 16.039/33.)